

F

ACD	13009741
datum	13 JAN. 1977
CO	
b.	

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

Distr.: BCP-BSO

Bijlage(n):

Afschr.:

BO: 154.570.

Betreff: Besloten bijeenkomst van de KEN-ml over de vakbondsstrijd.

Verslag van de op woensdag 22-12-1976 in gebouw Odeon, Gouvernestraat 50-72 te Rotterdam, gehouden bijeenkomst van de KEN-ml in het kader van de vakbondsstrijd.

De vergadering is slechts toegankelijk voor hen die een persoonlijke uitnodiging, hetzij mondeling hetzij schriftelijk, hebben ontvangen.

Aanwezig zijn 11 personen.

De bijeenkomst wordt te 20.00 uur geopend en de voorzitter houdt een inleiding over de oorzaken en gevolgen van de economische crisis.

Hoofdpunten zijn:

1. Crisis en werkloosheid wordt veroorzaakt door de kapitalisten namelijk verscherping van de concurrentie, problemen van de afzetmarkt en de gestadige groei van het aantal werklozen.
2. Vakbeweging en vakbondsraad (VR).

De inleider zegt dat de VR naar een oplossing zoekt voor de problemen binnen de kapitalistische maatschappij, wat nooit zal lukken omdat het kapitalisme zelf het probleem is.

De KEN-ml is van mening dat de arbeiders alleen hun strijd kunnen winnen binnen de vakbonden zelf door middel van een opportunistische taktiek.

De vakbonden moeten op lange termijn zorgen voor inlevering van loon en alle sociale zekerheden om de economie op gang te houden. Doen de bonden dit niet dan trekt de kapitalist zich terug. Zowel de vakbonden als de kapitalisten zijn niet gebaat met een kloof tussen beide partijen, dus lopen de vakbonden aan de leiband van de kapitalisten om toch nog iets te doen voor de arbeiders, maar in zekere zin worden ze bestolen.

Waarom stelt de KEN-ml de VR aan de kaak? Omdat alle maatregelen van vakbonden en regering e.d. de economische problemen niet oplossen en het is niet denkbeeldig dat nog ergere maatregelen van de vakbonden t.o.v. de arbeiders zullen volgen. Het betekent in ieder geval afbraak van het levenspeil van de arbeider.

Uit de houding van de CPN blijkt duidelijk dat de FNV-top in bescherming wordt genomen, omdat geëist wordt aan zwakke bedrijven subsidies te verlenen of deze te verhogen. Dat betekent volgens de CPN het creëren van werkgelegenheid.

De KEN-ml is voor geen enkele concessie maar eist volledig prijscompensatie. De crisis oplossen is onmogelijk omdat eerst het kapitalisme omver geworpen moet worden. Het tegendeel hiervan bewijzen is volksverlakkerij. Politiek moet aansluiting kunnen vinden bij de volksmassa, namelijk door een juiste opstelling tegen de crisis. Praktische politiek is dus: Vakbondsstrijd tegen

de politiek van de kapitalisten door o.a. op hun samenkomsten arbeiders uit te nodigen om opmerkingen te maken uit de praktijk. Het is bekend dat veel arbeiders de geschriften van de KEN-ml niet te algemeen vinden. Het is de concrete politiek van de kapitalisten om de moeilijkheden van de arbeiders over hun rug af te wentelen. Zij doen dit o.a. door loononderhandelingen te trainen met loonbeperking als gevolg en het drukken van het levenspeil. Ook richten de kapitalisten zich tegen het systeem van automatische prijscompensatie.

De VNO en de NCW hebben voor 1980 het volgende perspectief

- Het plaatsen van jonge werklozen op leercontracten.
 - De mogelijkheid vergroten om jonge werkkrachten te verplaatsen en/of om te scholen.
 - Werklozen in minder aantrekkelijke baantjes, dus geen aangepast werk, te plaatsen.
 - De WAO-uitkering van 80% naar 75% terugbrengen.
 - De WAC ^{van} welvaartsvast tot waardevast te maken.
- Welvaartsvast = Alle lonen en uitkeringen worden verhoogd indien het minimumloon verhoogd wordt.
- Waardevast = Prijscompensatie wordt slechts als de lonen omhoog gaan gerealiseerd, zodat de lonen en uitkeringen alleen procentueel stijgen en niet voor iedereen een zelfde bedrag.
- Voor niet kostwinners moet de WAO beperkt worden tot 70% wat belangrijk is voor bijvoorbeeld afzwaaiende militairen.

De ondernemers hebben ten aanzien van het uitgavenbeleid van de overheid voorgesteld om niet de concurrentiepositie van Nederland aan te tasten door de belastingdruk gunstiger te maken

Komt er van het voorstel van de ondernemers niets terecht, dan moeten er andere ingrijpende maatregelen genomen worden, zoals het steunen van bedrijven die door een staking worden getroffen uit de algemene ondernemersspot.

De KEN-ml is van mening dat al deze oplossingen de problemen verscherpen. Dit soort maatregelen is ook te zien in Duitsland, België, Italië enz.

Uit een aantal voorbeelden is duidelijk te zien dat fusie van bedrijven in vele gevallen afstoten van bedrijven betekent, met als gevolg minder arbeidsplaatsen. Voorheen werden bepaalde bedrijven verplaatst naar de ontwikkelingslanden maar dat doen de kapitalisten nu niet meer omdat de positie in de ontwikkelingslanden erg onzeker is. De verslechtering van de situatie hier betekent wel dat veel produkten uit de 3e wereld hun weg vinden naar de kapitalistische landen, waardoor minder produkten kunnen worden afgezet, dus hoge prijzen.

De textielbedrijven in Nederland zijn niet meer belangrijk voor de kapitalisten vanwege de hoge lonen, daarom hebben 20 Nederlandse bedrijven zich gevestigd in Tunesië. Ook in andere landen in het Midden-Oosten worden door de kapitalisten investeringen gedaan vanwege het gunstige economische klimaat.

De arbeiders verdienen echter naar verhouding maar een fractie van hetgeen daarmee wordt verdiend voor overeenkomstig werk in de kapitalistische landen. Dus moeten de bedrijven doorgaan met het verplaatsen van arbeidsplaatsen om zo de economische spi

raal vrij te laten.

Als de scheepsbouw enz. in ogenschouw wordt genomen, dan is te zien dat er $1\frac{1}{2}$ miljoen arbeidsplaatsen teveel zijn in West-Europa, dat de scheepsbouw een overcapaciteit heeft van 50% tot 1980 terwijl de wereldhandel e.d. slechts met 5 tot 9% toenam.

Het is niet denkbeeldig dat Nederland op korte termijn geconfronteerd wordt met 10.000 arbeidsplaatsen minder in de scheepsbouw, zodat het aantal werklozen toeneemt tot 20.000 in die sector.

Door de geindustrialiseerde landen in West-Europa zijn voornemens gedaan om de scheepsbouwindustrie in Japan van 65% terug te brengen tot 50% op de wereldmarkt.

Andere problemen zijn de expansiedriften van de Sovjet Unie voornamelijk op vervoersgebied. Door dumprijzen op vrachtgebied wordt een chaos veroorzaakt in het Europese kamp, hetgeen een voordeel is voor de Sovjet Unie.

Ten aanzien van de afbraakpolitiek van de kapitalisten zijn voorbeelden te over, doch het belangrijkste terrein is het werklozenprobleem. De kapitalisten hebben tot doel om de concurrentiepositie te behouden. De conjuncturele werkloosheid mag de grens van 70.000 niet overschrijden.

De politiek van de FNV is gericht op compromissen met de ondernemers. Dat betekent heel duidelijk financiële achteruitgang van de werkende massa.

1965-1970 De groei was 4,5%.

1970-1975 Daling van het percentage tot 2,5% wat een geflatteerd beeld is omdat de daling groter was, namelijk

- De BTW-verhoging is niet vergoed.
- Door procentuele loonaanpassing worden de verhoudingen tussen arm en rijk verscherpt enz.
- Het stap voor stap achteruit gaan van de arbeiders voor loonrondes is toegeven aan de kapitalisten.

De arbeiders zijn nergens meer als bijvoorbeeld Wiegel aan de macht komt. Gesteld wordt dat de staat neutraal is en bemiddelt tussen werknemers en werkgevers. Dat is een leugen want de staat beschermt de belangen van de kapitalisten. De KEN-ml is er van overtuigd dat de arbeiders zich steeds bewuster wordt van zijn situatie. De vergaderingen van de FNV worden slecht bezocht waarin zit opgesloten dat de FNV niet de gehele arbeidersklasse vertegenwoordigt maar een stelletje handlangers van de kapitalisten die door het sluiten van compromissen zich in laten pakken in plaats van vechten tegen de sociaal-democraten die de vakbondsleiding beheersen.

Daarom moet de KEN-ml ook strijd leveren om dit te veranderen en die strijd moet aan de basis beginnen. Zij moet er voor vechten dat de arbeidersmassa zich niet laat blinddoeken door mooie beloften waardoor de economie weer opgevijseld kan worden. De KEN-ml moet de arbeidersmassa aanvoeren in haar strijd om sociale verworvenheden oomaangetast te laten.

Slechts 30 à 35% van de werkende bevolking is aangesloten bij een vakorganisatie. Dat houdt in dat alle activiteiten van de vakbonden mede gericht zijn op de niet aangeslotenen. De vakbondsleden moeten leren begrijpen dat deze niet aangeslotenen de

contributie per maand in hun zak houden. Dat zij mee profiteren van door strijd verworven rechten.

Kortom er treedt een verscherping van de toestand op. Agresieve concurrentie houdt een nog grotere overcapaciteit in. Alleen de grotere bedrijven overleven dit omdat die in staat zijn elders te investeren waar een gunstig arbeidsklimaat is.

Een pakje boter wordt tegen afbraakprijzen gekocht. De grote boterboeren profiteren hiervan door kapitaal vast te leggen in dit produkt, omdat er altijd wel een winstmarge op is. De kleine bedrijven, dus niet zo kapitaalkrachtig, missen daardoor de kwantumkorting. De winst is daardoor geringer en zo wordt de markt voor de kleine bedrijven vernietigd.

De KEN-ml moet er voor vechten dat de koopkracht blijft gehandhaafd of wordt opgevijseld. Dat wil niet zeggen dat de economie daardoor gezond wordt gemaakt zoals de CPN zegt, maar dat de arbeider niet het slachtoffer mag zijn van kapitaalmanipulaties.

Rubricering: 1)

ACD/358464

datum 8 NOV. 1977

CO

b. 2 d. —

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

Distr.: BCP-B50.

Bijlage(n): 2(A+B)

Afachr.:

BO: 160.787.

Betreft: Werkgroep Vakbeweging van de KEN-ml.

Door de Werkgroep Vakbeweging van de KEN-ml zijn enige besloten discussiebijeenkomsten gehouden waarop uitvoerig is gesproken over de "Inleiding Werkgroep Vakbeweging 21 september '77" en de "Richtlijn Vakbondswerk" gedateerd 5 oktober 1977. De betrokken nota's zijn in fotocopie bijgevoegd.

Besloten is de standpunten van de vakbeweging voor 1978 op de voet te volgen en hierop eventuele acties af te stemmen. De vergaderingen van de verschillende bonden zoals de Industriebonden en de Vervoersbonden zullen voor zover mogelijk bezocht worden.

In eerste instantie zal de aandacht gericht worden op de ontwikkelingen rond de scheepswerf van Gusto in Schiedam. De acties worden daar nu nog geleid door de P.v.d.A. en de C.P.N., maar niet uitgesloten is dat deze organisaties de zaak weer laten zakken zodra blijkt dat positieve resultaten niet behaald kunnen worden. De KEN-ml moet dan klaar zijn om aan de acties leiding te geven.

Op 3-11-1977 zal een landelijke manifestatie worden gehouden om de situatie van de leerling-verpleegsters in de publiciteit te brengen. Aan deze manifestatie zal worden deelgenomen door de KEN-ml.

Inleiding Werkgroep Vakbeweging 21 september '77.

Bijlage Rapport
B.O. 160-787.

Beste Vrienden,

ik heet iedereen van harte welkom op deze eerste vergadering van de werkgroep vakbeweging. Ieder die hier zit, is de afgelopen weken benaderd vanuit de KEN met het idee voor de opzet van dewerkgroep vakbeweging, en om er aan mee te werken.

Ik zal eerst wat verder ingaan op de opzet en de bedoeling met deze werkgroep, en met name op voorbeelden van wat de werkgroep vakbeweging in de strijd op ons bedrijf en in onze vakbond kan betekenen.

Als eerste wat kort over de opzet en de bedoeling van de werkgroep. Het is niet zo, zoals de naam misschien doet vermoeden, dat wij voor deze werkgroep alleen maar vakbondsleden benaderen. Ook vanavond zijn er mensen die om uiteenlopende redenen nog niet, of niet meer lid zijn van de vakbond. Ook hebben we niet de bedoeling om ons in deze werkgroep zomaar bezig te houden met een studie van de vakbeweging. Of om mensen bijeen te brengen om ze te bewegen vakbondsvergaderingen regelmatig te bezoeken.

De bedoeling met de opzet van de werkgroepen vakbeweging- die we ook in andere steden opzetten- is kort gezegd: om de strijd van onderop in de bedrijven en de vakbond vooruit te helpen en om - op langere termijn geredeneerd - de vakbonden weer in handen van de arbeiders te brengen.

Wie de arbeidersstrijd vooruit wil brengen, of hij nu in of buiten de vakbond zit, kan niet om de vakbond heen. In alle arbeidersstrijd speelt de vakbond een centrale rol. Ook al is het soms een negatieve rol.

De vakbonden zijn van oorsprong opgezet om te strijden voor de arbeidsvoorwaarden en de levensstandaard van de arbeiders, tegenover de uitbuiting en onderdrukking door de kapitalisten. De vakbonden hebben een grote rol gespeeld in de geschiedenis van de arbeidersstrijd.

Door de vakverenigingsstrijd hebben de arbeiders de noodzaak geleerd om zich te verenigen tegen de kapitalisten. Nog altijd is een behoorlijk aantal arbeiders lid van de vakbond, vanuit het besef dat we een eigen organisatie nodig hebben om ons teweer te kunnen stellen tegenover de heersende klasse. Het kan niet ontkend worden dat een goede vakbond een onmisbaar wapen is voor de arbeiders in de klassenstrijd.

Maar de vakbond vervult al sinds lang niet meer de rol van wapen voor de arbeiders in de klassenstrijd, of op zijn minst vervult zij die rol zeer onvoldoende.

De reden daarvoor is dat de vakbond al sinds lang niet meer in handen is van de arbeiders. Zij is in handen van een heel leger van bestuurders, figuren als Kok en dergelijke, die er eigenlijk voor betaald worden om de arbeidersbelangen te vordedigen, maar die voortdurend de arbeidersbelangen laten vallen, de arbeidersstrijd bij voorbaat afzwakken door met eisen op de proppe te komen die een verdelende invloed hebben, omdat ze niet uitgaan van het arbeidersbelang, maar van wat heet het 'bedrijfsbelang' of het 'economies belang'; bestuurders ook die regelmatig de strijd aan de basis, in de bedrijven en op lager vakbondsniveau afwurgen of breken.

Bijvoorbeeld, ondanks de krachtige stakingen van februari, leidde het eisenprogramma van de FNV ertoe, dat de uiteindelijke resultaten de loonsachteruitgang van vorig jaar niet eens konden goedmaken en dat de eerste inbreuk op de prijskompensatie - via de schoning van de BTW-verhoging- gemaakt is. Zulke zaken veroorzaken desillusie en verdeeldheid in de arbeidersgelederen.

Niet alleen in de CAO-strijd en ten aanzien van de top van de vakbeweging speelt dit probleem. In alle dagelijkse strijd, op alle niveau's van de vakbeweging komen dezelfde problemen naar voren.

Bijvoorbeeld bij het bedrijvenwerk van de vakbond. Ondernemingsafdelingen en bedrijfsledengroepen zijn opgezet met het doel om beter op te kunnen komen voor de belangen van de bondsleden op het bedrijf. Maar op de scheepswerven bijvoorbeeld - zoals bij de RDM - houden de besturen van de bedrijfsledengroepen van de Industriebond NKV zich niet bezig met het versterken van de strijd tegen de gedwongen ontslagen en vóór de verdediging van de oude sociale regeling van de RSV, die de arbeiders een zekere bescherming bood bij reorganisaties en dergelijke; maar houden zij zich bezig met de mensen, die eenmaal de ontslagbrief in de bus hebben gehad, voor te lichten over hun (nu dus gekortwiekte) rechten. Het laatste jaar zijn zo honderden, vooral oudere scheepswerf-arbeiders met stilzwijgende toestemming van de vakbond afgevloed.

Ook uit onze eigen bedrijfssituatie zullen we diverse voorbeelden van soortgelijke situaties kunnen aandragen.

Toegegeven, als we zeggen we willen met de werkgroepen vakbeweging de strijd van onderop versterken en de vakbond weer in handen van de arbeiders brengen, dan zullen verschillenden gelijk zeggen, 'maar dat is vrijwel onmogelijk, kijk eens naar die enorme bureaucratie, daar kom je nooit doorheen'.

Wij zeggen niet dat dat géén moeilijke en lange strijd is. Maar wel dat het mogelijk is daarin vorderingen te maken, als we ons niet beperken tot het stellen van alleen maar leuzen tegenover de politiek van de vakbondsbestuurders, maar ons in de werkgroepen vakbeweging daadwerkelijk gaan bezig houden met de strijd van onderop, in onze eigen bedrijven, en hand in hand daarmee ons bezig gaan houden met het winnen van invloed aan de basis in de vakbeweging.

Zonder ons bezig te houden met de vraag hoe we invloed in de vakbeweging kunnen winnen, is het versterken van de arbeidersstrijd niet eens mogelijk. Op alle bedrijven zijn er immers veel commissies, organen als de ondernemingsraad, en ook bedrijfsledengroepen, waarin vakbondsleden, al of niet met vertrouwen van hun kollega's, zitten om de arbeidersbelangen te verdedigen.

Wie bijvoorbeeld iets wil ondernemen tegen de onveiligheid op het bedrijf, zal uiteindelijk niets bereiken als hij alleen maar de zaak aan de kaak stelt en oproept om er iets aan te doen. Want in feite beperk je je er dan alleen maar toe om tegen de mensen te zeggen: er deugt niets van, gooi de zaak maar plat.

Er werkelijk iets aan doen betekent contacten leggen met kollega's en met hen bespreken welke weg er bewandeld moet worden om de strijd rond het punt zo breed mogelijk te ontwikkelen. Daarvoor liggen er vaak een reeks mogelijkheden, zoals de zaak beginnen aan te kaarten bij de OR en bij commissies die over de veiligheid gaan, de zaak aan de orde stellen op een bondsvergadering en er een stukje over plaatsen in een krantje van de Bedrijfsledengroep, om meer kollega's voor het juiste standpunt te winnen.

Al die wegen moeten zo mogelijk bewandeld worden, omdat ze kunnen bijdragen de eenheid te versterken. Bovendien moeten we er niet bij voorbaat van uitgaan dat het onmogelijk is om zulke organen, of mensen er in, achter akties voor belangen van de arbeiders te krijgen.

Wanneer het wel lukt om mensen van de OR, of uit het bestuur van de BLG, zij het schoorvoetend, achter de zaak te krijgen, zou zo iets erg belangrijk zijn, omdat het de strijd van onderop versterkt.

Zelfs wanneer we vakbondsbestuurders, die heel wat op hun geweten hebben, achter een bepaalde aktie kunnen krijgen, al is halfhartig en misschien tijdelijk, dan is dat enorm belangrijk.

Het gaat ons er immers om, in de eerste plaats, alle krachten te mobiliseren om de eenheid en de strijd vooruit te helpen. Alleen door ons op zo'n manier met de strijd van onderop bezig te houden kunnen wij en andere strijdbare kollega's het vertrouwen winnen van

de kollega's. Alleen zo kunnen we er voor zorgen dat als er weer verkiezingen komen voor commissies, OR'n, besturen BLG's en dergelijke, dat dan strijdbare kollega's verkozen worden in zulke organen, in plaats van de halfhartige mensen die alleen maar het vertrouwen genieten van de bondsbestuurders.

Dit bedoelen wij met de strijd van onderop versterken en invloed winnen in de vakbeweging. Over zulke zaken willen we vooral aan de hand van de eigen ervaringen op het bedrijf diskussieren; de ervaringen uitwisselen om van elkaar te leren, zodat wervanuit de werkgroep vakbeweging een steeds betere taktiek in de aanpak van dit werk ontwikkelen.

Om een voorbeeld te geven. Bij één van de aanwezige kollega's, bij Joop, speelt op het bedrijf het probleem dat er een bedrijfsarts is, die tegelijkertijd kontrolerend geneesheer is. Deze man wordt door alle arbeiders een paardenslager genoemd, omdat hij zelfs als je doodziek bent met een paar asperientjes weer aan het werk stuurt. Verschillende mensen hebben al brieven over deze kwestie aan de OR geschreven. Maar die doet er niets aan, de bespreking erover is zelfs buiten de notulen gehouden. We hebben van de week besproken, hoe we deze zaak kunnenaanpakken. Het heeft geen zin om zomaar een pamflet erover uit te geven, temeer omdat Joop over deze zaak nog geen kon'takten heeft met andere kollega's. We hebben afgesproken dat hij eerst de komende weken over deze zaak diskussiert met kollega's en probeert 'kontakt aan te knopen met mensen die er ook wat aan willen doen.

Ook gaat Joop een babbeltje maken met een OR-lid, om te weten te komen wat het standpunt is van de OR-leden. Een ander hulpmiddel is dat de Rode Tribune aan de poort wordt verkocht. We hebben de Ken-leden geïnstrueerd om ook over deze kwestie babbeltjes te maken en zo te proberen met mensen kontakt te leggen. Het belangrijkste is nu dat we eerste meer te weten komen en onze kontakten uitbreiden.

Op basis daarvan kunnen we dan over enige tijd bekijken of we de zaak aanhangig maken via de vakbond (daarvoor moet ook nog worden onderzocht of er een BLG's is.) of via de OR en zo.

En als dat allemaal niet mogelijk is, om dan namens een groepje kollega's, als we die bij elkaar kunnen krijgen, er een pamflet over uit te geven. We hebben daarbij besproken dat we zoiets het beste kunnen doen als er een aanleiding is, als er bijvoorbeeld iemand - wat al eerder is gebeurd- door de paardenslager aan het werk is gestuurd, en de dag erop doodziek in het ziekenhuis belandt.

Met diskussies over de aanpak van zulke kwesties, die betrekking hebben op onze eigen bedrijfs- en vakbondssituatie willen we een groot deel van de tijd op de werkgroepvergaderingen besteden.

Vooraf op deze eerste bijeenkomst is het nodig dat we grondig ingaan op ^{kwesties}zoals ze bij jullie op het bedrijf spelen.

Daarnaast willen we in de toekomst ook regelmatig op de werkgroepvergaderingen diskussieren over de centrale vraagstukken van de vakbondsstrijd. Dat zijn vraagstukken als bijvoorbeeld de opstelling van de FNV-top in de CAO-onderhandelingen. Zoals vorig jaar het FNV-plan dat het idee verkondigde dat 'meer winst, meer werk' zou opleveren. De KEN-ml heeft toen bijeenkomsten belegd, waarop dat idee ontmaskerd werd, we hebben daarbij de werkelijke oorzaken van de economiese crisis uit de doeken gedaan, namelijk dat niet de hoogte van de winst, maar de overproduktie en overkapaciteit de crisis veroorzaken.

Ook op de werkgroepvergaderingen zullen we ons moeten bezighouden met het weerleggen van opvattingen van de FNV-top, die een belemmering vormen voor de arbeidersstrijd. Artikelen in de Rode Tribune over de vakbondapolitiek kunnen daarbij een uitstekend hulpmiddel zijn. Ook willen we over zulke onderwerpen diskussiesticils maken.

Tot slot zou ik nog willen zeggen dat we beseffen dat om de vakbonden weer in handen van de arbeiders te brengen, dat dat geen kwestie van maanden, maar een strijd van vele jaren zal zijn.

Maar als we ons steeds oriënteren op het versterken van de strijd van onderop, moeten we er zeker in kunnen slagen om veel meer kollega's, die nu vaak in hun eentje en versnipperd opkomen voor een goede vakbond, te bundelen via het werk van de werkgroepen vakbeweging.

DE ECONOMISCHE STRIJD KONSEKVENT VOEREN VOOR DE KLASSEBELANGEN, 'POLITISEREN' LEIDT TOT ISOLEMENT.

Ten aanzien van de vorige landelijke vergadering en de daar verspreide inleiding spelen er nog belangrijke fouten in de aanpak van ons vakbondswerk. Die komen het duidelijkst tot uitdrukking in de inleiding: -de voorbeelden die aangehaald worden gaan óf over strijd die de vakbond laat liggen (bijv. de bedrijfsarts), óf over negatieve voorbeelden van het bedrijvenwerk van de vakbond (bijv. de bedrijfsledengroepen van de industriebond NKV bij de werven).

-Er wordt in de inleiding wel gesproken over de noodzaak ons ook te richten op OR's, vakbondsorganen, bestuurders e.d., maar kompromissen met bestuurders moeten plaatsvinden op basis van de initiatieven die wij nemen.

Kortom, de inleiding haalt voor de aanpak van het werk alleen eenzijdig die dingen naar voren, waar wij initiatieven en leiding kunnen nemen.

Een dergelijke orientatie ziet voorbij aan het feit, dat negentig tot 95% van de klassestrijd niet op ons initiatief plaatsvindt, niet onder onze leiding kan staan. Een dergelijke orientatie ziet niet dat er vanuit de vakbond op heel veel bedrijven, via BIC's of districten erg veel klassestrijd wordt aangepakt, en dat in de klassestrijd op dit moment de officiële leiding in meerderheid berust bij reformisten -en soms ook revisionisten-. Wanneer wij ons niet orienteren op deelname aan die klassestrijd, maar eenzijdig op waar wij initiatieven en leiding kunnen nemen, dan sluiten we ons af van 90 tot 95% van de klassestrijd.

Onder deze eenzijdige orientatie op zelfstandige initiatieven en leiding in de klassestrijd, schuilt de oude radikalistische lijn van de arbeidersstrijd voeren 'zonder en tegen de bondsleiding', die berust op het idee alsof onze belangrijkste taak in de klassestrijd zou zijn 'de hoofdslag te richten tegen de verzoeners'.

Het idee van de 'hoofdslag tegen de verzoeners richten' stelt onze taken in de klassestrijd volledig op zijn kop.

Inplaats van deelname aan de klassestrijd, er aan mee werken om die zo krachtig mogelijk te ontplooiën om vandaar uit verkeerde ideeën te overwinnen, leidt het er steeds weer toe dat als belangrijkste gezien wordt om verkeerde ideeën te bestrijden, 'om zo te proberen de echte strijd op gang te brengen'.

Met deze lijn wordt er niet op de konkrete vraagstukken van de bestaande strijd beargumenteerd ingegaan. Het is de lijn van het 'politiseren van de economische strijd', die altijd weer leidt tot tirades tegen vakbondsbonzen, PvdA'ers, CPN'ers, en die leidt tot het opkloppen van verontwaardiging en algemene oproepen voor de strijd. Met deze lijn worden er op de strijd zware objektivistische 'analyses' geplakt, die bedoeld zijn om de ideeën van de verzoeners te weerleggen. De opvatting daarbij is, dat wij zouden moeten vertellen dat wat het reformisme en het revisionisme willen onhaalbaar is in het kapitalisme, 'dat zij niet uitgaan van de onverzoenlijke, onoverbrugbare tegenstellingen enz. enz.'.

Deze 'analyses' moeten er dan toe bijdragen om de radikale strijd tegen 'het kapitalisme' aangewakkerd te krijgen.

Met deze lijn van de 'hoofdalag tegen de verzoeners', van 'het politiseren van de economische strijd' schiet je langs de werkelijke klassestrijd heen en plaats je je altijd weer buiten de konkrete vakbondsstrijd. De strijd tegen de verzoeners ligt juist in de verdere ontwikkeling van de klassestrijd, in de verdere ontwikkeling van het brede scala van vakbondsactiviteiten dat nu grotendeels onder leiding en op initiatief van de reformisten plaatsvindt. Alleen in de ontwikkeling van die strijd, steunend op de ervaringen van de massa's, kunnen de verzoeners ontmaskerd worden.

Met de lijn van het 'politiseren van de economische strijd'

(Korr. overal waar staat klassestrijd leest klassestrijd)

lijk in de RT de aanval tegen zulke krachten moeten lanceren. In de eerste plaats moeten we het in de RT steeds hebben over de vragen zelf waarover de strijd gaat, dus in dit geval met name over de argumenten die verduidelijken dat het voorstel tegen de arbeidersbelangen ingaat. Op zo'n wijze verduidelijken we in feite ook hoe de tegenstelling bourgeoisie-proletariaat in het vraagstuk naar voren komt. Alleen als er zo vanuit de strijd gewerkt wordt, kunnen er goede artikelen voor de rubriek 'Klassestrijd in Bond en Bedrijf' komen. Dan kan de RT organiserend werken in de klassenstrijd. Op zo'n wijze streven wij een leidende rol in de klassestrijd na: door juiste artikelen in de RT te schrijven (en eventueel goede pamfletten) vanuit onze eigen lijn van het konsekwent de economische strijd voeren voor de klassebelangen van de arbeiders, dus op grond van dat wij in staat zijn te vertellen waar het concreet om gaat. Dan zullen wij ook beter in staat zijn mensen bij onze werkgroep vakbeweging te halen. Vaak wordt het belang van RT artikelen voor een afdeling nog gezien in de zin van 'we moeten een artikeltje afleveren', inplaats van te zien dat goede RT artikelen een centrale rol spelen in het werk van de afdeling en dat zij doorslaggevend zijn voor goede RTL's.

DE VAKNONGSSECRETARISSEN MOETEN DE VAKBONDSBLADEN GRONDIG BIJHOUDEN!

Natuurlijk is het zo dat zulke brede initiatieven als bij Gusto en Gevato maar in minderheid plaatsvinden. Vaa is de vraag, als er niet zulke duidelijke brede initiatieven zijn: 'waar moet ik de klassestrijd dan zoeken'.

De meeste klassestrijd op de bedrijven vindt vanuit de vakbondsorganen en onder leiding van vakbondsbestuurders plaats. Voor wie dan ook een beeld wil krijgen van wat er aan klassestrijd op de bedrijven plaatsvindt, is het uiterst belangrijk wekelijks grondig de belangrijkste vakbondsbladen (WIK, De Vakbondskrant) bij te houden.

Vaak nog speelt het verkeerde idee, alsof in de vakbondsbladen alleen maar de officiële vakbondpropaganda staat, alsof de echte klassestrijd er niet instaat.

Maar in de vakbondsbladen staat wel degelijk veel artikelen over goede initiatieven vanuit de basis. Dat moet ook wel. Want zouden de vakbondsbestuurders en de vakbondsbladen al die initiatieven vanuit de basis negeren, dan zou de vakbond ophouden vakbond te zijn.

Als we ons echter oriënteren op de 'zuivere klassestrijd', en eenzijdig op zelfstandige initiatieven en leiding, dan blijven we blind voor de artikelen over de klassestrijd in de bondsorganen. Omdat het daar altijd gaat over acties vanuit bondsorganisaties, ondersteund door bestuurders, acties die dus niet 'echt' of 'zuiver' zijn in de zin van dat de reformisten er geen enkele invloed op hebben.

De artikelen in de vakbondskranten over de klassestrijd zijn uiteraard meestal gebrekkig omdat ze vanuit de sociaal-demokratische visie geschreven zijn, die er altijd op gericht is de goede initiatieven vanuit de basis weg te draaien van het klassebelang van de arbeiders die initiatieven om te buigen en af te wurgen.

Omdat de vakbondsbladen wel degelijk een zekere afspiegeling geven van de klassestrijd op de bedrijven, moeten we bij het aanpakken van ons vakbonds werk dan ook met name uitgaan van de vakbondsbladen. Vooral de WIK, die een zeer breed deel van de industrie beslaat, moet grondig bijgehouden worden. Elke week staan er in de WIK veel artikelen over bondsacties in verschillende steden, ingezonden brieven van leden, en uiteraard de officiële FNV-standpunten over CAO, regering, hervormingsvoorstellen e.d.

De afgelopen maand hebben er bijv. in de WIK verslagen gestaan over acties van de bedrijfsledengroep van de bond bij Dupont in Dordrecht tegen de voorgenomen sluiting van een fabriek tegen onveiligheid, en voor vakbondrechten op het bedrijf. De BIG voert daar een belangrijk stuk klassestrijd en in hoofdlijnen op de juiste manier.

We hebben een contact bij Dupont, waarvan eerst niet zo duidelijk was

wordt geprobeerd de strijd tegen de verzoeners a priori te voeren, zonder te steunen op de ervaringen van de massa's. Hij leidt tot isolement en leidt er uiteindelijk toe dat de strijd tegen de verzoeners helemaal niet gevoerd wordt.

De lijn van het 'politiseren van de economische strijd, de hoofdslag tegen de verzoeners' gaat er in feite van uit dat economische strijd enge belangestrijd is, die aangewakkerd en gepolitiseerd moet worden, om klassestrijd te kunnen worden.

Maar economische strijd is altijd klassestrijd.

Als de economische strijd konsekwent gevoerd wordt vanuit de klassebelangen, is zij een school voor revolutionair bewustzijn.

DE HOOFDSLAG TEGEN DE HOOFDVIJAND RICHTEN!

Onze taak in de economische strijd, ook in de vakbondsstrijd, is om de strijd voor de betreffende kwesties konsekwent te voeren, beargumenteerd op de vraagstukken van de strijd in te gaan, om de juiste richting aan te geven.

Die juiste richting aangeven kan alleen maar zijn: het ontwikkelen van een zo groot mogelijk eenheidsfront tegen de hoofdvijand in de strijd. Een eenheidsfront waarin wij taktiek en compromissen met verzoeningskrachten niet moeten schuwen, om de strijd tegen de hoofdvijand te versterken. De hoofdvijand in de klassestrijd is de bourgeoisie. Daar moeten we onze hoofdslag tegen richten!

De verzoeningskrachten moeten als verzoeningskrachten bestreden worden door de strijd tegen de hoofdvijand te ontplooiën. Wanneer de verzoeningskrachten gebombardeerd worden tot hoofdvijand, bestrijd je én de hoofdvijand én de verzoeningskrachten niet.

In een artikel van 5 april 1956, getiteld "De historische ervaringen van de diktatuur van het proletariaat", zeggen de Chinese kameraden over de opvatting van de hoofdslag richten op de verzoeners:

"In zekere omstandigheden kan het juist zijn dergelijke krachten te isoleren, maar het is niet juist ze te isoleren in alle omstandigheden. Onze ervaring leert ons dat in een revolutie de voornaamste slag aan de voornaamste vijand moet worden toegebracht, teneinde hem te isoleren. En onze politiek ten aanzien van de tussenliggende krachten moet hieruit bestaan, dat wij ons er meer verenigen en tegelijkertijd ertegen strijden teneinde ze op zijn minst te neutraliseren, en als de omstandigheden het toelaten, dat wij ons inspannen om ze van hun neutrale houding te doen overgaan tot een bondgenootschap met ons, opdat dit bijdraagt aan de ontwikkeling van de revolutie. Maar er was een tijd..... toen sommige van onze kameraden.... hun voornaamste aanval op de tussenliggende krachten richtten en ze beschouwden als onze gevaarlijkste vijand. Het gevolg was dat, in plaats van een werkelijke vijand af te zonderen wij onszelf geïsoleerd hadden. Wij brachten onszelf verliezen toe en speelden het spel van de werkelijke vijand".

NIET OP DE REËLE BEWEGING VOORUITLOPEN

In feite is het zo dat we er geen enkele vrees voor behoeven te hebben dat de reformisten en revisionisten zich niet onmaskeren. Zolang zij op een of andere manier (vanuit hun orientatie) eraan meewerken om de klassestrijd te ontwikkelen, vinden wij dat goed. Als zij een brede beweging ontwikkelen is dat uitstekend, en geeft dat een goede kans dat zij zich onmaskeren, omdat zij vanuit hun aard zich op een gegeven moment tegen het verder ontwikkelen van die beweging moeten keren. We moeten ten opzichte van het onmaskeren van de verzoeners alle geduld hebben. Geen haast hebben, en niet op de reële beweging vooruitlopen.

We moeten midden in de reële beweging van de klassenstrijd gaan staan. Daarbij moet onze politiek ten opzichte van de door de reformisten bestaande vakbondsorganen en ten opzichten van de reformistische bestuurders er een zijn van samenwerking en van strijd, om de strijd tegen de bourgeoisie vooruit te helpen. We moeten in staat zijn compromissen aan te gaan, vanuit onze zelfstandige oriëntatie van het konsekvent voeren van de economische strijd. Die compromissen bestaan er nu voornamelijk uit dat wij deelnemen aan de klassenstrijd ook als die onder leiding staat van reformisten, revisionisten, of andere burgerlijke krachten.

HET VOORBEELD VAN GEVATO, HET VOORBEELD VAN GUSTO.

Het voorbeeld van onze activiteiten rond Gevato in Zeist toont heel scherp aan waartoe de lijn van het politiseren van de economische strijd met zijn aspecten van de hoofdslag tegen de verzoeners en strijd zonder en tegen de bondsleiding, en het niet willen aangaan van compromissen, leidt. Daar was een breed opgezet comité dat Gevato wilde behouden, waarin diverse politieke partijen en groeperingen zaten. Wij gingen niet in het comité zitten, en ons bezig houden met de strijd, maar gingen met de RT van buitenaf kolportereren. We hadden ons zo onthand, en konden niet werkelijk ingaan op de strijd die bij Gevato speelde. Dit leidde ondermeer tot het uitgeven van een pamflet waarin met name de bondsbestuurders een veeg uit de pan kregen, omdat ze alles niet goed deden. "De ervaring leert dat de arbeiders niet moeten vertrouwen op kapitaal, regering en vakbondstop", zei het pamflet. Uiteindelijk was de enige oplossing die wij konden aanbieden het socialisme. Hoe het in de strijd moest kenden we niet zeggen, behalve dan dat we een klagzang afstaken, dat de vakbondstop het beter had moeten doen.

Het resultaat is na vele maanden, dat er geen enkele RT bij Gevato verkocht wordt, dat er geen enkel contact gelegd is, dat er aan de poort vrijwel niemand meer met ons wil praten, en dat het werk bij Gevato maar stopgezet is.

Bij Gusto in Schiedam doet zich nu zo'n soortgelijke situatie voor. Daarin is een comité 'Gusto Open' of gezamenlijk initiatief van CPN en PvdA opgezet, dat een arbeiderscomité op het bedrijf dat voor het zelfde doeleinde strijdt ondersteunt. Eerst wilden wij ons er buiten houden, vanuit het idee 'je kan toch niet meedoen met die revisionisten en reformisten'. Maar zo 'n opvatting leidt er wel toe dat je je buiten de strijd houdt. Ook al kom je met een origineels redelijk artikel aan de poort, dan is toch de vraag voor de arbeiders, waarom je niet meedoet aan de initiatieven die al plaatsvinden. Want het comité haalt handtekeningen op (nu al 10.000), belegt binnenkort een grote plaatselijke manifestatie, alles onder de eis, wat ook de centrale eis van de Gusto arbeiders is: 'Gusto moet open blijven'.

Dit is de strijd die er op dit moment rond Gusto plaatsvindt, daaraan moeten wij meedoen, vanuit de oriëntatie om het eenheidsfront dat voor behoud van Gusto strijdt te versterken.

De afdeling Schiedam/Vlaardingen is nu in het comité gaan zitten, gaat meedoen met handtekeningen ophalen, en helpen bij het organiseren van de manifestatie (uiteraard binnen onze krachten). Vanzelfsprekend moeten we de vraagstukken van de strijd bij Gusto zelfstandig onderzoeken. Dat zijn zaken als de verschillende alternatieven voor de werf vooral ook het plan van de Gusto arbeiders zelf, overheidssteun, enz. Maar zulk onderzoek kan alleen goed gebeuren vanuit deelname aan de strijd. Alleen zo kunnen we contacten leggen met Gusto arbeiders, en vanuit de klasse belangen gezien de strijd en de opgaven erin bepalen.

Het is best mogelijk dat op een gegeven moment bepaalde krachten in het comité een voorstel pousseren, dat tegen de arbeidersbelangen ingaat. Daar moeten we met argumenten tegenin gaan. Als het voorstel werkelijk niet in het belang van de arbeiders is, zal er ook spontaan verzet tegen komen. Maar ook dan is het een vraagstuk van tactiek, of we open

Wat er met hem besproken moest worden. Nu wordt er met hem gepraat over de strijd van de BLG op zijn bedrijf, om er een goed artikel voor de RT over te maken. Ook wordt geprobeerd een gesprek te krijgen met de bestuurders van de betreffende BLG. Dit alles vanuit de orientatie om de strijd van de BLG te ondersteunen. Als we er een goed RT artikel over hebben kunnen we de RT met een pamflet aan de poort aankondigen, vanuit onze solidariteit met de strijd van de Dupont arbeiders. Ook over vele andere steden staan berichten in de WIK, in de laatste bijvoorbeeld over: -Amsterdam (akties bij Ford), Tilburg (ontslagen bij Sigmacon), Vliessingen (akties tegen verandering ploegensysteem bij de Scheldepoort), enz.

Naast het grondig bijhouden van de algemene vakbondsbladen als WIK en de Vakbondskrant, moeten de vakbondssecretarissen ook die vakbondsbladen bijhouden die specifiek belangrijk zijn voor de betreffende stad, zoals bijvoorbeeld voor Rotterdam en Amsterdam de krant van de Vervoersbonden.

In de eerste plaats vanuit dit bijhouden van de vakbondskranten moeten de vakbondssecretarissen leiding geven aan het inspringen van de afdeling op de klassestrijd op de bedrijven. (Daarnaast blijven we ons wel bezighouden met zaken, die de kontakten aandragen en die niet of nog niet vanuit de Vakbond worden aangepakt - zaken als de bedrijfsartsy. Maar zulke zaken nemen in het werk van de vakbondssecretarissen een ondergeschikte plaats in).

Vaak is het mogelijk om op basis van artikelen in de vakbondskranten in hoofdlijnen te bepalen waarover de strijd gaat, en in ieder geval een globaal standpunt in te nemen. Op grond hiervan kunnen we bij het bedrijf gaan kolportereren om te proberen kontakten te leggen. Beter is nog om eerst te proberen, op grond van solidariteit met de aktie, een gesprek met een distriktsbestuurder of mensen van de BLG of een aktieleiding te krijgen. De ervaring leert dat zoiets heel goed mogelijk is. Bovendien is het vaak zo dat als je willekeurige mensen om informatie vraagt ze je meestal doorverwijzen naar de leiding.

Op basis van het werk moeten de vakbondssecr. regelmatig artikelen voor de rubriek 'klassestrijd in bond en bedrijf' verzorgen.

KEN
proy
De RT vormt de centrale schakel in ons vakbondswerk. De arbeidersstrijd moet politiek het hoofdaksent hebben in de RT. Dat kan alleen als de vakbondssecretarissen zich richten op de klassestrijd die op de bedrijven plaats vindt, en er leiding aan geven dat de afdeling daar op een juiste manier op inspringt.

Daarnaast zullen er vanuit landelijk regelmatig artikelen in de RT verschijnen over de centrale vraagstukken van de vakbonds-strijd (de CAO e.d.), en over onze visie op de vakbonden.

WERKGROEP VAKBEWEGING: EEN BIJZONDER SOORT RTL

De tendens om in de werkgroepen vakbew. aparte organisaties te zien komt voort uit de verkeerde eenzijdige orientatie op zelfstandige initiatieven en leiding.

De werkgroep vakbew. is in feite een bijzonder soort RTL, een RTL waar in hoofdzakelijk ingegaan wordt op de arbeidersstrijd.

De taak van zo'n RTL is om de verbinding tussen de partij en de arbeidersstrijd te versterken, aan de hand van de discussies met de arbeiderskontakten over de vakbondsstrijd, en om de arbeiderskontakten nauwer rond de KEN te scharen en uit hen kandidaatleden te rekruteren.

In Rotterdam zijn we in staat zo'n werkgroep op te zetten met vrijwel alleen arbeiderskontakten. In bijna alle andere steden is daar het aantal arbeiderskontakten onvoldoende voor. In die steden moet onder leiding van de vakbondssecr. ook een RTL opgezet worden, die hoofdzakelijk ingaat op de arbeidersstrijd, maar in die steden zal het nodi

zijn om naast de arbeiderskontakten, ook andere kontakten voor zo'n RTL uit te nodigen, zodat de groep niet al te klein is. (Wanneer de diskussies over de arbeidersstrijd inhoudelijk goed zijn, zijn ze ook interessant voor de niet-arbeiderskontakten).

Naast het leidinggeven aan het inspringen van de afdeling op de klassestrijd op de bedrijven, is dan ook de tweede taak van de vakbondssecr. het opzetten en leidinggeven aan een rtl over de arbeidersstrijd. De vakbondssecr. zal via het AK regelmatig moeten onderzoeken, of arbeiderskontakten die via andere werkterreinen (buurtstrijd, Chinawerk e.d.) gelegd worden, ook bij zo'n RTL betrokken kunnen worden.

HOE STELLEN WE ONS DE WEG NAAR BEDRIJFSCELLEN VOOR?

Het bedrijfswerk en de opbouw van bedrijfscellen van de partij is strategisch zeer belangrijk. Het is juist om prioriteit te geven aan de verbinding van de partij met de arbeidersstrijd, en het wortelen van de partij in de arbeidersklasse.

Op den duur moet elke afdeling een basiseenheid bedrijfswerk hebben, als eerste stap op weg naar bedrijfscellen.

Maar voor het opzetten van een basiseenheid bedrijfswerk zijn twee voorwaarden nodig in volgorde van belangrijkheid:

1. De ontwikkeling van de afdeling moet zover zijn dat het opzetten van zo'n basiseenheid niet ten koste gaat van de mogelijkheden om deel te nemen aan andere klassestrijd dan de bedrijfsstrijd. (de afdeling moet dus een zekere minimale omvang hebben).
2. De afdeling moet één of meerdere arbeidersleden hebben. Vaak liggen er in de afdelingen verschillende taken op andere terreinen. (de KJB, buurtwerk enz.).

Het nu opzetten van een aparte basiseenheid bedrijvenwerk belemmert dan vaak de mogelijkheden van de afdeling om de prioriteiten in haar werk af te stemmen op de vereisten van de klassestrijd. Op dit moment is in bijna alle afdelingen, behalve Rotterdam de omvang en de samenstelling van de afdeling een probleem. Vandaar dat in de meeste afdelingen op dit moment geen aparte basiseenheid bedrijfswerk wordt opgezet. Wel is in de meeste afdelingen een vakbondssecr. aangewezen, die leiding geeft aan het inspringen van de afdeling op de vakbondsstrijd en het winnen van arbeidersleden.

(Het kan uiteraard wel voorkomen dat tijdelijk de afdeling hoofdzakelijk gemobiliseerd wordt voor de vakbondsstrijd, zoals bijv. in de februari-stakingen).

Op basis van de verdere ontwikkeling van de afdelingen en het winnen van arbeidersleden (met name uit de specifieke RTL) moeten dan terzijner tijd basiseenheden bedrijfswerk, zoals in Rotterdam, tot stand komen.

De basiseenheid bedrijfswerk is de overgangstructuur naar cellen. Op basis van uitbreiding van deze basiseenheid moet verdere afsplitsing (naar bedrijfstak, of nog beter bedrijf), afhankelijk van de samenstelling van het arbeidersledenbestand plaatsvinden.

DE VERANTWOORDELIJKHEDEN VAN DE VAKBONDSSECR.

Samengevat komen de volgende taken onder de verantwoordelijkheid van de vakbondssecr. te vallen:

-het grondig bijhouden van de vakbondsbladen. Minimaal de WIK (Industriebond NVV), en de vakbondskrant. Op beide is een abonnement mogelijk. Eventueel andere vakbondsbladen die voor de industrie in de betreffende stad van belang zijn. (Voedingsbonden, Vervoersbonden, ABVA).

-Vanuit dit werk en vanuit het kontaktenwerk worden door de vakbondssecr. artikelen verzorgd voor de rubriek 'klassestrijd in bond en bedrijf' - (Overleg over opzet artikelen via W., voorlopig zijn er ook enkele landelijke vergaderingen nodig om de ervaringen in dit werk te bespreken).

- leidinggeven aan de bedrijfskolportage. Naast enkele vaste bedrijven (waar we bijv. kontakten hebben), betekent dat vooral organiseren da bij de bedrijven waar een artikel over in staat gekolporteerd wordt, en bekeken wordt of er van te voren een pamflet verspreid kan worden
- het opzetten en leidinggeven aan een RTL over de arbeidersstrijd.
- +het organiseren van de bezoeken aan de arbeiderskontakten, met hen bespreken over welke onderwerpen op de RTL gediskussieerd wordt.
- +voorbereiden, aan de hand van de te bespreken artikelen van een korte inleiding voor de discussie.
- +onderzoeken of via andere KEN activiteiten kontakten gelegd zijn die ook in aanmerking komen voor deze RTL.
- beoordelen van de ontwikkeling van de arbeiderskontakten, bespreken in het AK wie we voor kandidaatlidmaatschap moeten benaderen.

(Dat deze taken onder verantwoordelijkheid vallen van de vakbonds-secr. wil uiteraard niet zeggen, dat hij al dit werk ook allemaal zelf moet doen.)

.....

1X

Rubricering: 1)

ACD	1357309
datum	1 NOV. 1977
CO	
D.	Speelvelijk op micro 5 d.

1) Zo nodig andere rubricering aangeven.

Distr.: **BCP**

Bijlage(n):

Afschr.:

BO: **160.657.**

Betreft:

Vergadering van de C.P.N. met bedrijfsarbeiders.

Op zaterdagmiddag, 24 september 1977 werd, uitgaande van het CPN-district Groningen, in café Saker te Oude Pekela een vergadering gehouden, waaraan werd deelgenomen door enerzijds de C.P.N. en anderzijds arbeiders, werkzaam op bedrijven in Oost-Groningen.

Het was de bedoeling van zoveel mogelijk grotere bedrijven uit Oost-Groningen slechts enkele arbeiders ter vergadering te krijgen, zulks om het aantal deelnemers niet te groot te doen zijn.

Hoewel de C.P.N. zich in de laatste jaren bij dergelijke vergaderingen veelal had bepaald tot partijgenoten/bedrijfsarbeiders, was nu uitdrukkelijk gesteld, dat ook en vooral niet partijleden (die echter wel met de partij moesten sympathiseren) welkom waren.

Op deze vergadering bleek echter, dat lang niet alle bedrijven waren vertegenwoordigd en dat voornamelijk de arbeiders, werkzaam op één der in Oost-Groningen gevestigde cartonbedrijven de uitnodiging hadden aanvaard. De reden voor het houden van deze vergadering - en meer van dergelijke vergaderingen in de nabije toekomst - was, zo werd gesteld, te komen tot het vormen van een comitee, dat tot taak zou krijgen het voorbereiden en eventueel voeren van acties tegen bijvoorbeeld dreigende bedrijfssluitingen (momenteel vooral actueel in de cartonindustrie) en voor volledige prijscompensatie.

Dit comitee diende te steunen op een - politiek gezien - zo breed mogelijke basis, zulks om naar buiten uit te doen blijken, dat het voortkwam uit de gehele arbeidende bevolking (een zogenaamd Algemeen Comitee). In feite echter wil de C.P.N. proberen om, middels dit "algemene comitee spectaculaire (de bevolking aansprekende) acties te gaan voeren met de bedoeling de verloren goodwill voor de partij terug te winnen, dit vooral met het oog op de aanstaande verkiezingen van leden voor de Provinciale Staten en de gemeenteraden, daarbij gedachtig aan de jaren 1969/70 toen, dank zij de succesvol verlopen loonacties in vooral de cartonindustrie, de C.P.N. bij die verkiezingen (in 1970) in de provincie Groningen een extreem hoge stemmenwinst boekte.

De geestelijke vader van deze tactiek is Frederik MEIS, geb. 17-11-21 bekend, toentertijd "adviseur" van de actiecomitee's. Ook nu zal hij, naar als zeker mag worden aangenomen, bij eventuele acties een "adviserende" rol willen spelen, zulks om niet in directe zin het CPN-stempel op die acties te drukken.

Rubricering: 1)

LEEUWERIK had de leiding van deze vergadering en in zijn openingswoord voorspelde hij, dat er voor de arbeiders in de cartonindustrie donkere tijden zouden aanbreken, nu er wederom werd gewerkt aan plannen tot sanering van die industrie door de COMMISSIE PRINS (i.o. de Begeleidingscommissie Massiefkarton Industrie (B.M.I.), waarvan de oud-gedeputeerde Mr. PRINS de voorzitter is). De eerste fase was inmiddels, in een rapport verwerkt, uitgekomen en daaruit viel zonneklaar te concluderen, dat de werkgelegenheid in die industrie stevig " op de tocht kwam te staan ". Er werd duidelijk gezinspeeld op sluiting van bedrijven, iets wat, zo lang er geen vervangende werkgelegenheid voor in de plaats was gekomen, niet kon worden geduld. Er zou dan ook harde strijd moeten worden gevoerd tegen bedrijfssluitingen, i.o. de vermindering van de werkgelegenheid.

Hij gaf hierna het woord aan MEIS.

Deze deelde mee dat, nu de eerste fase van het herstructureringsonderzoek afgesloten was, er, op basis van het door de B.M.I. opgemaakte interim-rapport een nader onderzoek werd gedaan door het onderzoeksbureau van Mc Kinsey (de tweede fase). Dit bureau had inmiddels al een tussentijds rapport laten verschijnen, waarin het stelde, dat de gezondmaking van de cartonindustrie op sociaal verantwoorde wijze en met een minimum aan gedwongen ontslagen uitgevoerd diende te worden. Zonder de namen van bedrijven te noemen, die inzake deze gezondmaking, eventueel ouden moeten verdwijnen of wier personeelsbestand aanmerkelijk zou moeten worden ingekrompen, gaf het bureau wel enige alternatieve mogelijkheden, echter ook pas te realiseren met afstoting van arbeidsplaatsen, derhalve ontslagen en, naar mocht worden aangenomen, vele honderden in getal. Hij stelde, dat de actiecomitee's sedert 1970 al ettelijke saneringsrapporten van de tafel hadden geveegd en dat zulks ook met deze rapporten diende te gebeuren. Onder geen beding zou een bedrijfssluiting worden geduld en zodra er dan ook sprake zou zijn van de opheffing van een fabriek diende men onmiddellijk tot actie over te gaan.

De vorm, waarin deze acties gegoten zouden moeten worden, moest echter nog bekeken worden, want het ging onder de huidige conjuncturele omstandigheden niet meer aan " de klep dicht te gooien " (= het werk neer te leggen). Er moest derhalve uitgekeken worden naar een andere aanpak van actievoeren dan men gewend was en daarover hoopte hij op één van de eerst volgende vergaderingen nader terug te komen.

Hij vond, dat er in de laatste jaren veel te snel werd gedacht aan sluiting van bedrijven, die zogenaamd niet meer rendabel waren. Veelal bleek dat daarvan niet de schuld bij het bedrijf als zodanig lag, doch bij de leiding daarvan. Als voorbeeld haalde hij het constructiebedrijf van ZWALVE te Oude Pekela aan, voor welk bedrijf het vorig jaar geen toekoms meer scheen te zijn weggelegd. Het zou aanvankelijk dan ook gesloten

worden, doch dank zij actie daartegen bleef het, met financiële steun van de overheid bestaan en nu blijkt, dat het bedrijf wel zoveel be- staansrecht had, dat het personeelsbestand nog meer kon worden uitgebreid dan de overheid bij de steunverlening had bedongen.

Zou men zich dan ook bij de sluiting hebben neergelegd, dan was er weer een bedrijf in Oost-Groningen verdwenen met alle nare gevolgen voor het personeel van dien, terwijl nu niet alleen het bedrijf, zij het onder een andere leiding, behouden was gebleven, maar zelfs ook uitbreiding van de werkgelegenheid was verkregen.

MEIS deelde verder mee, dat het onder de gegeven omstandigheden noodzakelijk was de bedrijfskrant wederom te doen verschijnen ter voorlichting van een zo groot mogelijk aantal cartonarbeiders. Voor de uitgave daarvan diende de afdeling Oude Pekela en het district Groningen van de CPN samen te werken en hij zou dan ook graag zien, dat elke geïnteresseerde een bijdrage leverde en deze, via de afdeling, opstuurde naar het districtskantoor in Groningen, alwaar zou worden beoordeeld of de bijdrage in die krant kon worden opgenomen.

Hij stelde voor om binnenkort en wel na de uitgave van de bedrijfskrant wederom bij elkaar te komen voor een nadere bespreking van de situatie in de cartonindustrie en tevens over de wijze, waarop eventuele acties gevoerd zouden moeten worden. Alsdan zou ook kunnen worden beoordeeld of de bedrijfskrant bij de arbeiders was aangeslagen.

In verband met de berichten over werktijdverkorting bij het KAPPA-concern te Oude Pekela was het van belang daarover nadere gegevens te verkrijgen. Hij had namelijk beluisterd, dat dat concern werktijdverkorting voor de duur van in totaal zes weken had aangevraagd en wel twee weken voor elk van zijn hier in het Noorden gevestigde bedrijven, te weten "Britannia" en "de Kroon" te Oude Pekela en "Scholten" te Hoogezand/Sappemeer. Hij vond dit "verdacht" nu KAPPA kortelings het nieuwe papierbedrijf "OCTO" te Winschoten in productie had gesteld. Het was best mogelijk, dat hiertussen verband bestond en dat "OCTO" derhalve een deel van de productie van die andere fabrieken had overgenomen. Dit zou dan wel in strijd zijn met de indertijd door de directie van KAPPA gedane toezeggingen, reden waarom getracht moest worden in contact te komen met OCTO-personeelsleden voor informatie daarover.

Na de pauze werd nog het woord gevoerd door:

LUPPENS: Hij vond dat tussen de regels van het door de B.M.I. uitgebrachte rapport inzake de sanering van de cartonindustrie duidelijk te lezen viel, dat er bedrijven zouden moeten worden gesloten, echter was hem opgevallen, dat er tot op heden nog geen namen van te sluiten bedrijven waren genoemd. Ook bij de Industriebond-NVV waren geen namen van die bedrijven bekend, echter wel, dat er ontslagen zouden moeten vallen.

Hij achtte het - uiteraard - juist, dat geen bedrijfs-sluiting in het algemeen en in de cartonindustrie in het bijzonder, zou worden geduld, evenmin trouwens de vermindering van de werkgelegenheid.

Ook vond hij het een goede zaak de bedrijfskrant weer uit te geven, waarmee kon men immers alle in de cartonindustrie werkzame arbeiders bereiken.

De volledige prijscompensatie was, nu de lonen weer eens op de nullijn waren gezet, wel het minste, wat de arbeider nu kon verlangen. Hij voorzag echter, dat hiervoor nog wel eens een harde strijd zou moeten worden geleverd. De arbeiders hadden in het verleden duidelijk bewezen geen

VERVOLGBLAD Nr. I.4.

Bij operatie-/Inf. rapport nr. 659*77.

enkele strijd te schuwen en ze zouden ook zeker deze strijd niet uit de weg gaan, daarvan konden de ondernemers overtuigd zijn. In dit verband was hij van mening, dat een eventuele actie voor de volledige prijscompensatie het beste zou kunnen worden gestart in de cartonindustrie. De arbeiders, werkzaam in deze industrie waren, als gevolg van hun reeds jarenlange bestaansonzekerheid, onverschillig gemaakt en dan ook tot elke actie bereid; ze hadden immers weinig meer te verliezen. Verwacht mocht worden, dat een in die industrie op gang gebrachte actie de andere bedrijfsarbeiders zou aanspreken en zou prikkelen tot deelname daaraan.

_____ ; Hij becritiseerde het regeringsbeleid ten aanzien van het Noorden des lands en stelde, dat de regering er kennelijk steeds op uit was dit gebied onwelgevallige zaken toe te schuiven. Zolang hij in de cartonindustrie te Oude Pekela werkte, was er steeds sprake van geweest bedrijven te sluiten; zelfs waren er reeds gesloten, waarvan met name de " REIDERLAND " te Winschoten niet gesloten had behoeven te worden. Hij prees dan ook het werk van de sedertdien bestaande actie-comitee's, die het hadden gepresteerd verdere bedrijfssluitingen in de carton te voorkomen en vond, dat de regering nu toch eindelijk wel eens met nieuwe bedrijven voor dit gebied over de brug mocht komen, wilde de cartonindustrie niet meer rendabel zijn. Ze had daarvoor nu al ruim genoeg de tijd gehad.

In dit verband vond hij het wel typerend, dat de regering wel steeds aan het Noorden dacht om atoomafval in de bodem te deponeren en militaire oefenterreinen aan te leggen. De bevolking had echter overduidelijk getoond van een dergelijke negatieve regeringsbelangstelling niet gediend te zijn.

16-6-75 verspreid
Hoofdkant. Josthuis

AAN DE PERSONEELSLEDEN BIJ DE OVERHEID EN GEMEENTE IN GRONINGEN

Op de Universiteit heeft de ABVA-NVV-groep onderwijs het initiatief genomen tot een LOONAKTIE.

Meer dan 1290 personeelsleden hebben hun handtekening al gezet voor de volgende eisen:

- EEN EENMALIGE UITKERING VAN F300,- AAN HET TECHNIES-EN ADMINISTRATIEF PERSONEEL
- GEEN TOEPASSING MEER VAN SCHALEN 1 EN 3 (die nauwelijks boven het minimumloon liggen)

Verder wordt geest dat er een vloer in de salarissen komt van f1406,- vanaf 21 jaar (voor jongeren f960,-) en dat er een versnelling plaatsvindt van de doorstroming.

De voortdurende prijsstijgingen en lastenverzwaringen treffen ook de ambtenaren.

Bijna allemaal krijgen we te maken met een huurverhoging.

GAS EN ELEKTRA is ontzettend duur geworden.

De prijs van LEVENSMIDDELEN rijst de pan uit. Opnieuw is een prijsverhoging van het brood afgekondigd van 2 cent.

Door het zgn. trendbeleid werden de lonen wel enigszins bijgesteld, maar altijd achteraf EN TE LAAG.

DE AMBTENAREN SALARISSEN LOPEN OP DIT MOMENT ZO'N 5% ACHTER BIJ DE PRIJSSTIJGINGEN.

De aktie van de ABVA-NVV en het personeel vindt veel weerklank in andere steden.

Verschillende ABVA afdelingen-groep onderwijs staan achter de aktie en overwegen eigen activiteiten.

VIJ ROEPEN DE PERSONEELSLEDEN BIJ DE GEMEENTE-EN OVERHEIDS-INSTELLINGEN OP DIT VOORBEELD TE VOLGEN.

EEN EENMALIGE UITKERING IS DRINGEND NOODZAKELIJK.

DE LOONSCHALEN DIE VLAK BIJ HET MINIMUMLOON LIGGEN MOETEN ERUIT.

ARBEIDERS EN AMBTENAREN ZULLEN MOETEN OPTREDEN VOOR HUN LONEN, JUIST NU. EENSGEZIND.

Wij zullen deze strijd op alle mogelijke manieren ondersteunen.

CPN-afdeling Groningen, Turftorenstraat 30a
tel. 137308